

بومی و کم‌مصرفو آبیاری شبانه حرکت کرده‌اند، سیرجان هنوز در گذشته مانده است.

پیمانکاران، بهانه‌ی همیشگی

بهانه سازمان فضای سبز شهرداری، پاسخ تکراری است: «آبیاری برون‌سپاری شده و پیمانکاران مسئول‌اند.» اما این پاسخ، نه‌تنها توجیه نیست، بلکه اعترافی است به بی‌نظمی و بی‌نظارتی مزمن در مدیریت شهری.

پیمانکارانی که قراردادهایشان بر اساس متر مربع فضای سبز بسته می‌شود، نه براساس کیفیت نگهداری یا صرفه‌جویی در آب. در نتیجه، مهم نیست چمن بماند یا بسوزد، فقط باید آبیاری انجام شود؛ حتی اگر نصف آب روی سنگ‌فرش و آسفالت هدر رود.

از سوی دیگر، بیشتر نیروهای آبیاری و باغبانی در این پروژه‌ها از اتباع افغان هستند؛ کارگرانی زحمتکش اما بی‌ارتباط با مسئولیت اجتماعی نسبت به منابع شهری. وقتی نظارتی از بالا نباشد، طبیعی است که دل‌سوزی در کار نخواهد بود.

صدای مردم در برابر سکوت مدیریت

شهروندان بارها در شبکه‌های اجتماعی از هدررفت آب گلایه کرده‌اند. ویدیوهایی از آب‌پاشی‌های شبانه منتشر شده که در آن، خیابان‌ها تبدیل به جوی‌های روان از آب شده‌اند. اما پاسخی رسمی به این انتقادات داده نمی‌شود. حتی در شورای شهر، مسئله‌ی «بحران آب شهری» به‌ندرت در دستور کار قرار می‌گیرد.

در مقابل، تبلیغات زیباسازی شهری و شعارهایی چون

«سیرجان شهر سبز» همچنان بر تابلوهای شهرداری خودنمایی می‌کنند؛ شعاری که دیگر برای مردم معنایی ندارد.

چرا هیچ‌کس تصمیم سخت را نمی‌گیرد؟

کارشناسان محیط‌زیست می‌گویند، تغییر گونه‌های گیاهی و حذف چمن از سطح شهر، تصمیمی سخت اما ضروری است. حذف چمن یعنی تغییر ظاهر شهر، یعنی کنار گذاشتن عادت دیرینه‌ی سبز دیدن. اما ادامه‌ی وضعیت فعلی، به معنای نابودی کامل منابع آبی و از بین رفتن حتی همان فضای سبز نیمه‌جان امروز است.

با وجود همه‌ی هشدارها، هنوز خبری از برنامه‌ی جایگزین نیست. نه نقشه‌ای برای بازطراحی فضای سبز، نه گزارشی از صرفه‌جویی، و نه حتی اراده‌ای برای اصلاح سیستم آبیاری.

پایان سبز یک شهر کویری؟

سیرجان در مسیر خطرناکی گام برمی‌دارد؛ شهری که منابع آب زیرزمینی‌اش در حال فروپاشی است، قنات‌هایش خشکیده و چاه‌هایش فرو می‌نشینند. اگر روند کنونی ادامه یابد، آنچه امروز به نام «فضای سبز شهری» باقی مانده نیز به‌زودی در برابر خشکی تسلیم خواهد شد.

بحران آب دیگر هشدار نیست؛ واقعیتی است که در خیابان‌های خیس از آب هدررفته و چمن‌های نیمه‌مرده، هر روز به چشم می‌آید.

اما تا زمانی که مدیریت شهری به‌جای تصمیم‌های سخت، در آسودگی شعارها بماند، سیرجان نه تنها سبز نخواهد شد، بلکه تشنه‌تر از همیشه خواهد ماند.

